

"Tota la vida he estat un franc tirador; he treballat sol, i ho he fet per a qualsevol classe social, he acceptat tot tipus de feina amb un clar esperit de servei. Sóc arquitecte per vocació, és el meu ofici, com ho va ser per als grans mestres d'obra del segle passat". Aquesta afirmació ens la fa en Jordi Sarri, un home de seixanta-quatre anys, de Moià, i amb despatx a Vic. Com a arquitecte porta trenta-cinc anys, pràcticament tota una vida plena d'experiències personals i professionals.

Quan parla d'arquitectura, doncs, ho fa amb molta simplicitat i coneixement, marcant la diferència que hi ha entre el professional de ciutat i el de comarca: **"D'arquitectura n'hi ha en majúscules i minúscules, tothom vol arribar a la primera, i amb aquest objectiu es fan coses terribles. Jo em vaig decidir per la segona, perquè és el tipus d'arquitectura que m'ha permès treballar amb normalitat, i amb un servei clar a la societat. Reconec, però, que ara hi ha una mena de tirania arquitectònica"**.

Amb aquesta mateixa fermesa, el nostre entrevistat ens dóna a conèixer perquè va escollir aquesta professió, una elecció que ja tenia molt clara des de la seva infantesa: **"Quan tenia dotze anys, m'encantava veure com els paletes creaven coses del no-res, i després vaig tenir una bona oportunitat per estudiar gràcies als Escolapis, que van confiar en mi. Allà jo era un dels pocs fills de treballadors humils, la meua mare era teixidora i el meu pare contramestre"**.

En Jordi, finalment, va poder cursar la carrera, compaginant-la amb altres treballs, gràcies a les beques que va rebre, i des de sempre va tenir molt clar que el seu camí seria en solitari: **"He lluitat sol i m'he acostumat a aquest fet, alguna vegada he intentat associar-me amb altres arquitectes, però ho he acabat deixant, perquè m'he donat que només treballava jo i encara és l'hora de saber què feien els altres. A més, jo vaig fugir amb tota la intenció de la ciutat de Barcelona i intentar agrupar-se fora de la ciutat és difícil"**.

L'arquitecte ens detalla ara aquella fugida: **"La meua forma d'entendre l'arquitectura és inviable, a Barcelona i a qualsevol altre lloc que no sigui un poble; aquesta ha estat sempre la meua realitat. Jo he tingut ocasions de plata, durant el franquisme i la democràcia, em van fer propostes per treballar fora, però no les vaig acceptar perquè m'estimo la meua terra, sóc de comarques i valoro la sensació de ser útil a altres persones, amb un treball ben fet i assequible per a tothom, a nivell econòmic. Dubto que hagués pogut aplicar aquesta filosofia en un altre indret"**.

Parlem ara de les construccions que s'estan fent a les ciutats i les seves perifèries i del tipus d'arquitectura que està definint la forma de viure de la gent, i en Jordi apunta que **"ara per ara, en el món arquitectònic, tot són genialitats, ens dominen les tècniques cinematogràfiques i televisives; una obra pot ser desastrosa, però si la fotografia que es publica als mitjans és bona, doncs tot és perfecte. L'arquitectura ha avançat molt des del punt de vista tecnològic, però l'ofici ha empitjorat, tothom es pensa que pot fer qualsevol cosa sense la preparació adient, i molta gent vol lluir-se a qual-**

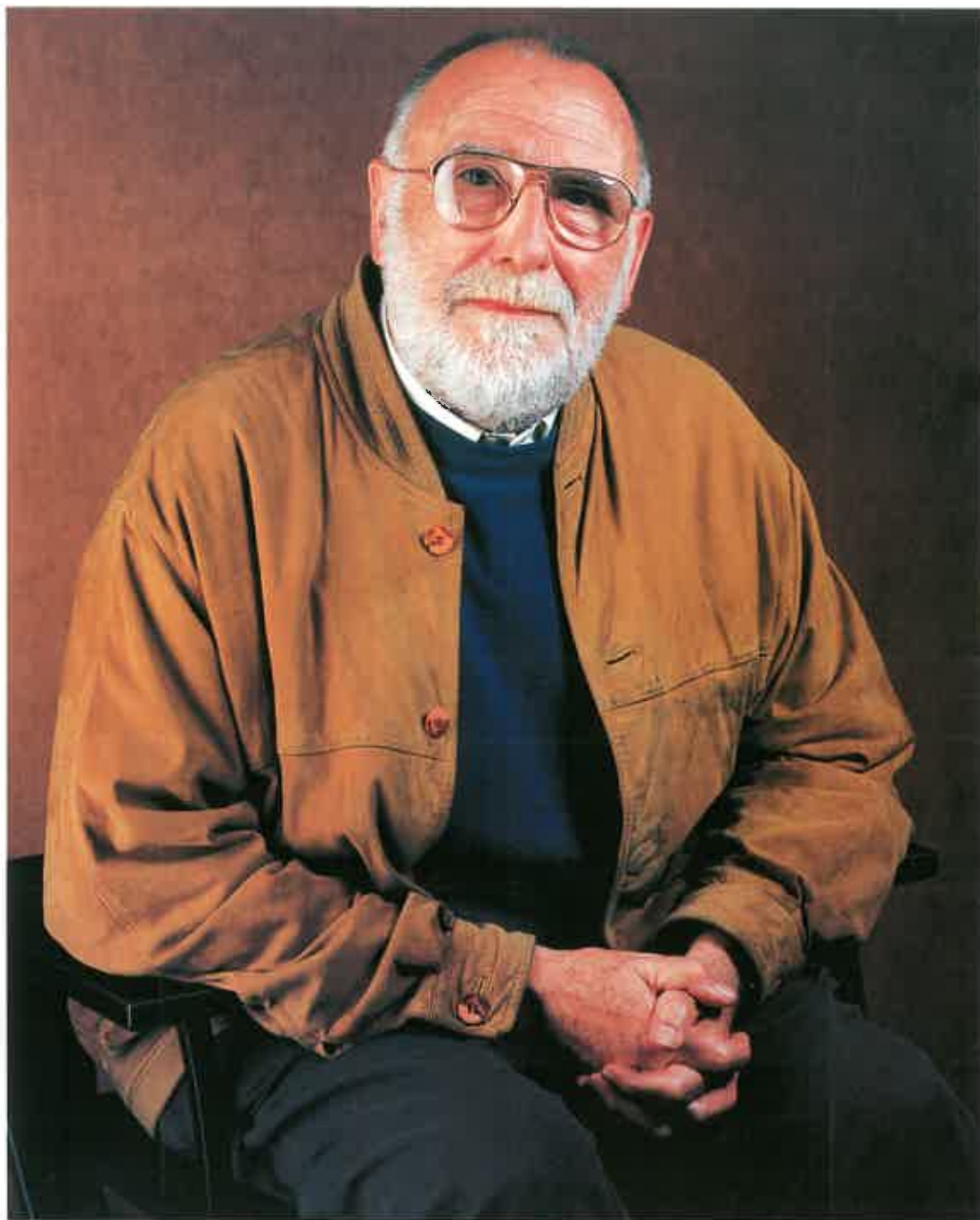
sevol preu, en aquesta professió; l'objectiu és vendre i no sempre hi ha qualitat".

Segons el nostre interlocutor, d'altra banda, **"aquesta forma d'actuar és el resultat d'una societat consumista, que crea necessitats que no són reals ni funcionals"**. La seva manera de fer, en canvi, **"no ha canviat mai"**, assegura, tot afegint que abans que res ofereix **"idees, qualitat i un preu just"** independentment de la "pressió" que el pugui envoltar, perquè vol fer arribar l'arquitectura a totes les persones: **"He treballat, per exemple, per a tres generacions d'un mateix client, és a dir que he fet la casa dels pares, la torre dels fills i l'habitatge dels néts, i tots estan realment contents, amb la meua feina. Això m'ha passat moltes vegades i em proporciona una gran satisfacció, a part que sé que no tothom ho pot dir, això. I aquest fet, finalment, m'indica que no em vaig equivocar, escollint aquest camí"**.

Quant als arquitectes actuals, en Jordi afirma que **"n'hi ha molts pocs, que es presentin en calçotets davant la societat i acceptin les seves limitacions; és un ofici on la vanitat és a l'ordre del dia i jo no acabo d'entendre aquest narcisisme, del tot injustificat, per part d'alguns professionals. De totes formes, prefereixo ignorar-ho i centrar-me en el meu treball diari, sense perdre la perspectiva que m'he marcat"**. És clar que també ens parla de col·legues que treballen honestament, com l'Esteve Bonells i en Lluís Nadal -restaurador de l'Escola d'Arts i Oficis i creador, entre d'altres coses, de la Facultat d'Arquitectura.

Això no obstant, el nostre convidat confessa que recorda amb més facilitat les obres que els noms de la gent que les ha fetes: **"És una cosa que em passa sovint, i és que a mi m'interessen els treballs arquitectònics independentment de les signatures dels autors"**. I en la mateixa línia, val a dir que a ell mateix li agrada, passar inadvertit en el seu treball, però no ens estarem de dir, en qualsevol cas, que ha rehabilitat cases velles del casc antic de Vic, que ha recuperat la catedral i també molts campanars -moderns, romànics i gòtics- d'algunes esglésies del país, i que recorda amb especial estimació la restauració de la basílica de Santa Maria d'Igualada i altres fetes a Calaf.

Ja en el terreny personal, en Jordi, que té quatre fills, un dels quals estudia arquitectura, ens explica que quan arriba el cap de setmana, concretament el dissabte, camina de quatre a cinc hores -**"sí no ho faig estic de mal humor, sobretot els dilluns, quan començo la meua activitat laboral"**-, però aquesta activitat, que en un principi era del tot satisfactòria, s'ha convertit, en els últims temps, en tota una aventura, perquè **"cada vegada és més difícil trobar llocs on no se senti la motocicleta, el quatre per quatre, o els ultralleugers"**. Així, el nostre protagonista acostuma a agafar un plànol per buscar un lloc de passeig que sigui **"tranquil"**, on hi hagi **"silenci"** i pugui **"escoltar el cant dels ocells"**, on senti que forma **"part de la natura"**. I acaba amb una mena d'epítafi: **"Encara em queda una cosa per fer, arquitectura funerària; voldria fer una tomba, però per a l'home, no per al personatge"**.

“D’arquitectura n’hi ha en majúscules i en minúscules. Amb l’objectiu d’arribar a la primera, s’arriben a fer coses terribles”

Jordi Sarri - Vic (Osona)